

BULETINUL ICCRS

Anul XXXIV, Numărul 3

mai-iunie 2008

Să faceți toate din iubire

de Cyril John

Iubirea, de fapt, este inima a ceea ce înseamnă întreaga viață și slujire creștină...

Dumnezeu este iubire, iar El revarsă asupra noastră darurile sale în mod liber, pentru a fi utilizate „în iubire”, nu pentru folosul nostru, ci pentru al altora. Acestea sunt instrumentele pe care Duhul ni le dă pentru a exprima iubirea lui Cristos în moduri concrete și practice, în situațiile noastre de viață și slujire...

Atunci când Petru a fost chemat de Domnul la cea mai înaltă formă de slujire în Biserică, singura întrebare pe care Isus i-a repetat-o a fost dacă Petru îl iubește. Scena chemării s-a petrecut pe malul Mării Tiberiadei, unde Petru și ceilalți ucenici au poposit după ce pescuiseră toată noaptea (*In* 21,15-19). După ce le-a oferit pâine și pește la micul dejun, Isus trebuie să fi arătat spre marea cantitate de pește pe care au pescuit-o, în timp ce l-a întrebat pe Petru: „Simon, fiul lui Iona, mă iubești tu mai mult decât aceștia?”. Numai după ce Isus a primit confirmarea de trei ori: „Da, Doamne, tu știi că te iubesc”, i-a încredințat lui Petru păstoria oilor sale. Numai dacă îl iubim pe Domnul din toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul (*Mt* 22,37), vom avea în inimă iubire pentru oile și mieluşei din turma lui.

În 1 Corinteni, după învățătura prețioasă despre „darurile spirituale” din capitolul 12, Sf. Paul accentuează în continuare două lucruri: insistă în capitolul 13 asupra faptului că numai „în iubire” trebuie să fie exercitate carismele, iar în capitolul 14 afirmă că darurile spirituale trebuie să se folosească în „bună rânduială”. „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereste..., chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii... şi n-aş avea iubire, nu-mi foloseşte la nimic.” (*1Cor* 1-3). Avem nevoie să privim la învățăturile Sf. Paul despre carisme și iubire ca la un tot unitar și să dăm importanță primordială iubirii în folosirea carismelor. Iubirea pentru Domnul și turma sa trebuie să fie motivul „căutării darurilor celor mai bune” (*1Cor* 12,31) și de asemenea pentru utilizarea lor. Sf. Augustin de Hippona a fost foarte sigur când a spus: „iubește și fă ce vrei”!

Sf. Toma de Aquino definește carismele (*gratiae gratis datae*) ca daruri oferite în primul rând și direct nu în vederea sfințirii personale a primitorului, ci pentru a-l ajuta ca să-i poată aduce pe ceilalți la unirea cu Dumnezeu. După părerea lui, iubirea unește direct cu finalitatea, care este Dumnezeu, iar pentru aceasta carisma creează predispoziția necesară, pregătește solul, așa încât El să poată veni în ceilalți. „Carismele trebuie să fie primite cu recunoștință de către persoana care le primește, ca și de toți membrii Bisericii. Ele sunt un har minunat de bogat pentru vitalitatea apostolică și pentru sfințenia întregului Trup al lui Cristos, sunt adevărate daruri ale Duhului Sfânt și se folosesc în conformitate cu chemarea autentică a aceluiași Duh, care este – prin folosirea lor cu iubire – adevărata măsură a carismelor (cf. *1Cor* 13)” (CBC, nr. 800).

Iubirea, de fapt, este inima întregii vieți și slujiri creștine. Prin Botezul în Duhul Sfânt, mulți oameni au experimentat în viețile proprii uimitoarea putere a carismelor Duhului. Acestea sunt daruri

revărsate gratuit asupra noastră printr-un act suveran al lui Dumnezeu și nu sunt niște recompense, răsplăți sau premii oferite pe baza meritelor noastre. Dumnezeu este iubire, iar El revarsă asupra noastră darurile sale în mod liber, pentru a fi utilizate „în iubire”, nu pentru folosul nostru, ci pentru al altora. Acestea sunt instrumentele pe care Duhul ni le dă pentru a exprima iubirea lui Cristos în moduri concrete și practice, în situațiile noastre de viață și slujire. Această lumină asupra carismelor ne ajută să plasăm orice dar – fie el profeție, cuvânt de cunoaștere, cuvânt de înțelepciune, vindecare, minuni etc. – în slujirea comunității creștine. Sf. Ioan al Crucii a scos în evidență faptul că persoanele care exercită aceste daruri ar trebui să tresalte de bucurie nu pentru că le posedă și le exercită, ci pentru că împlinesc voința lui Dumnezeu motivați de iubire adevărată.

Una dintre experiențele profunde prezente la orice întâlnire carismatică este iubirea vizibilă dintre membri. Recent, am fost în Emiratele Arabe Unite, unde am avut o întrunire a liderilor Reînnoirii, care erau de diferite limbi, etnii, profesii și grupuri de vârstă. În ciuda multor diferențe care existau între membri, am putut experimenta o iubire și unitate uimitoare între noi „pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (*Rom 5,5*). Iubirea reciprocă a adus o puternică mărturie celorlalți, mai mult decât manifestarea carismelor. „Iubirea nu încetează niciodată. Profețiile vor dispărea; limbile vor înceta; știința se va sfârși” (*1Cor 13,8*). Căutarea de sine și gloria deșartă slăbesc puterea carismelor și pune piedici pe drumul construirii Trupului lui Cristos. La fel, lipsa de reconciliere, dezbinarea și lipsa de unitate provoacă sufocarea carismelor. Numai atunci când carismele sunt folosite „în iubire”, ele ajută la zidirea Trupului lui Cristos.

Se pot rezuma toate acestea prin cuvintele Sf. Ioan al Crucii: „La sfârșitul vieții vom fi judecați după iubire”. Sf. Paul spune și el: „Acum, deci, rămân acestea trei: credința, nădejdea și iubirea; dar cea mai mare dintre ele este iubirea” (*1Cor 13,13*). Iubirea infinită a lui Dumnezeu nu poate fi niciodată posedată în întregime. De aceea, ar trebui să fie cerută în mod repetat prin rugăciune (*Fap 4,23-31*), pentru ca Duhul de „putere, iubire și chibzuință” (*2Tim 1,6-7*) să poată continua a fi reînnoit și reaprins în noi.

Relatare asupra celui de al II-lea Colocviu Internațional despre Carisme

3 - 6 aprilie 2008
de Michelle Moran

A fost o mare bucurie faptul că 140 de responsabili invitați din 46 de țări, reprezentând fiecare continent, s-au întâlnit la Roma în perioada 3-6 aprilie pentru cel de al II-lea Colocviu Internațional despre Carisme și RCC. Evenimentul a fost sponsorizat de ICCRS și de ”Fraternitatea Catolică” (care este formată din Comunitățile de Alianță și din grupurile din Reînnoire) și a fost organizat în colaborare cu Consiliul Pontifical pentru Laici. Acest Colocviu a avut loc după importanta întâlnire din 2001 care s-a ocupat de ”vindecare” în cadrul RCC și în cadrul Bisericii Catolice.

Principalul scop al Colocviului a fost să mediteze asupra doctrinei și asupra folosirii carismelor în Biserică din perspectiva experienței RCC. Obiectivul a fost acela de a conferi o prezentare mai profundă a învățaturii Bisericii asupra carismelor și de a privi cum au fost ele exercitate de-a lungul istoriei Bisericii și în mod special în RCC. În fiecare dimineață s-au ținut câte două reflecții teologice

abordând diverse aspecte ale carismelor, urmate de dezbateri și întrebări. După amiezile au fost discuții de tip “masă rotundă” concentrându-se asupra aspectelor practice și experimentale ale carismelor.

La sfânta Liturghie cu care s-a deschis evenimentul, Cardinalul Rylko, Președintele Consiliului Pontifical pentru Laici, a felicitat organizatorii pentru că au avut o astfel de inițiativă de a ține acest Colocviu. El a spus “este necesar să ne punem de acord și să fim atenți asupra darului carismelor în generația noastră, pentru că ele sunt semne de speranță pentru acest al 3-lea mileniu”. El i-a îndemnat pe delegați nu numai să discute și să studieze, dar să și asculte cu atenție ceea ce Duhul spune Bisericii. El a subliniat necesitatea curajului și a îndrăznelii în puterea Duhului. Noi am fost încurajați să fim deschiși carismelor, astfel încât să fim martori mai eficienți ai acestei generații când ne confruntăm cu lepădarea credinței și cu relativismul. El a mai spus “fiecare credincios nu numai că are dreptul, dar și datoria de a-și exercita darurile – fie ele obișnuite sau extraordinare – în cadrul Bisericii, iar preoții să judece și să examineze dar să nu stingă darurile/carismele.”

Punctul principal al primei dimineți a fost abordarea biblică și patristică/ istorică a carismelor. Fr. Francis Martin (SUA) a oferit o privire de ansamblu biblică asupra carismelor în VT, arătând cum au vestit ele realitățile viitoare care s-au și întâmplat. Reflecțiile sfinției sale din NT, au fost axate pe carisme în slujirea lui Isus și a apostolilor. S-a referit de asemenea și la scrisorile Sf. Paul unde suntem îndemnați să ne dorim darurile spirituale și ni se reamintește că tot ceea ce facem să fie făcut din iubire așa cum darurile sunt făcute pentru a edifica trupul. El a concluzionat, reamintindu-ne faptul că noi nu avem nici o putere să transformăm societatea sau să penetrăm cultura, fără darurile Duhului Sfânt.

Dintr-o perspectivă istorică, Pr. Raniero Cantalamessa a vorbit despre cele șapte daruri enumerate în Isaia 11 ca mijloace de sfințire personală. Pe când, “darurile carismatice”, ne sunt date tuturor, dar în proporții diferite și nu în mod egal. Cu trecerea secolelor, Biserica devenind mai instituționalizată, cele șapte daruri au fost mai accentuate și carismele extraordinare au fost parțial pierdute de marea majoritate a oamenilor. Cu toate acestea, a subliniat el, carismele nu s-au pierdut niciodată în totalitate, și semne și minuni s-au manifestat de-a lungul secolelor prin bărbați și femei sfinte.

Moderatorul celei de a doua zile a fost profesorul Guzman Carriquiry, subsecretar al Consiliului Pontifical pentru Laici. Reflecția teologică, oferită de Arhiepiscopul Alberto Taveira (Brazilia) ne-a ajutat să reflectăm asupra darului specific al RCC pentru Biserică, precum care ar fi specificitatea noastră? El a spus că avem misiunea de a fi apostoli ai Botezului în Duhul Sfânt. El ne-a amintit de chemarea noastră constantă de a ne reîntoarce în camera de sus și să cerem reînnoirea/reapriinderea focului de la Rusalii. El a vorbit deasemeni despre dimensiunea mariană a carismelor, reamintindu-ne de rolul Fecioarei Maria prin „da-ul” pe care l-a spus lucrării Duhului. Profesoara Mary Healy din Statele Unite ale Americii, care este membră a Comisiei pentru Doctrina ICCRS, a vorbit despre discernământ și îndrumarea în carisme. Ea a început prezentând lucrurile într-un context istoric, observând că Vatican II a pus bazele teologice pentru renașterea carismelor apoi a urmat “surpriza” Duhului: nașterea RCC. A fost ca și cum RCC a fost o realizare a teologiei Conciliului Vatican II. Biserica a recunoscut întotdeauna carismele (vezi CCC, 799) dar în practică, le-a atribuit un rol limitat. Prin urmare, *Lumen Gentium* 12 (Vatican II) a fost o breșă pentru înțelegerea lor în Biserică. Nu mai erau văzute carismele așa extraordinare sau rare, cum erau văzute înainte. Mary a dezvoltat subiectul prelegerii ei și a oferit câteva puncte foarte practice despre discernământ și îndrumarea în carismelor.

Prima masă rotundă a fost axată pe Botezul în Duh și au fost scurte intervenții din partea Pr. Bob Faircy S.J. (SUA) care a împărtășit mărturia sa despre experiența Botezului în Duh, subliniind într-un mod umoristic că nu întotdeauna este „o experiență spirituală spectaculoasă”, dar că uneori este o

revărsare treptată a Duhului. Pr. Alberto Ibanez S.J. (Argentina) a scris cărți despre darul cântului în limbi. El a subliniat necesitatea unei credințe ca cea a unui copil, pentru a ne putea exprima iubirea noastră pentru Dumnezeu prin darul cântului în limbi, care este limbajul iubirii pentru Creatorul nostru. Pr. Carlo Colonna (Italia) a dat sfaturi practice asupra discernerii asupra unui cânt în limbi autentic sau asupra unei profeții, a unui cuvânt de înțelepciune sau cunoaștere.

A doua masă rotundă a avut tema vindecării. Profesorul Francis MacNutt (SUA) a împărtășit mărturia sa personală și ne-a încurajat să înaintăm în „credința care așteaptă” să folosim carismele de vindecare și eliberare în viața familiilor noastre și în viața comunităților. Pr. Gabriele Amorth (Italia) este un exorcist oficial în Biserică. El ne-a împărtășit cum a încercat el să lucreze în colaborare cu grupuri de rugăciune și comunități care pot oferi o slujire de rugăciune pe termen lung, celor afectați de demoni. În cele din urmă, dintr-o perspectivă africană, profesorul Jean Pliya (Benin) a oferit câteva din sfaturile sale practice, care reies din marea sa experiență de a se ruga împreună cu alții pentru vindecare și eliberare și pentru a avea grijă de suflete.

Colocviul a evocat mult discuția între participanți dintre care cei mai mulți erau „tați și mame fondatori” ai Reînnoirii. Comuniunea dintre participanți a fost o ocazie de a împărtăși experiențele noastre culturale variate din domeniul carismelor, precum și un loc deschis dezbaterilor vii, reflecțiilor și întrebărilor. Celebările euharistice au fost însuflețite de prezența diversilor arhiepiscopi și episcopi, atât de rit roman sau bizantin. Președintele Liturghiei finale a fost Episcopul Josef Clemens, secretar general al Consiliului Pontifical pentru Laici. El ne-a încurajat să fim asemeni discipolilor de la Emaus ale căror inimi au fost mișcate când l-au recunoscut pe Domnul cel Înviat, astfel că au putut să meargă cu bucurie și încredere să aducă lumina veștii celei bune la toate popoarele, aceea că, Cristos a înviat.

A fost chiar adecvată organizarea acestui Colocviu după cea de a 40-a aniversare. Deoarece Biserica și-a redescoperit dimensiunea carismatică, este foarte potrivit în acest stadiu al istoriei noastre să consolidăm și să reflectăm asupra a tot ceea ce s-a întâmplat. Așadar noi putem fi deschiși la viziunea viitoare pe care o are Domnul pentru RCC. ICCRS are intenția de a publica la timpul potrivit documentele Colocviului, unde vor fi furnizate toate textele. Deasemenea sperăm să răspundem la cât mai multe întrebări care s-au ridicat în timpul Colocviului în următoarele buletine.

ICCRS

International Catholic

Charismatic Renewal Services

Adresă poștală:

Palazzo della Cancelleria

00120 Città del Vaticano, Europa

Tel: 39 06 69 88 75 38 / 65

Fax: 39 06 69 88 75 30

E-mail: info@iccrs.org

newsletter@iccrs.org

Site web: [http // www.iccrs.org](http://www.iccrs.org)

Fax rugăciune: +39 06 69 88 75 74

Buletinul ICCRS este buletinul internațional, publicat o dată la două luni în engleză, franceză, germană, italiană, spaniolă, portugheză și română pentru Reînnoirea Carismatică Catolică. Își propune să furnizeze informații cu privire la creșterea și dezvoltarea Reînnoirii Carismatice Catolice în lume.

Reproducerea unui articol din Buletinul ICCRS este autorizată, cu condiția ca ICCRS să fie citat ca sursă. Oferta recomandată pentru abonament este de 20 de euro/an (prin e-mail) și 30 de euro/an (prin poștă obișnuită). Faceți cec, transfer bancar sau trimiteți plata prin card bancar direct la ICCRS.

Membrii Consiliului ICCRS:

D-na Michelle Moran (Președinte)

D-l Cyril John, India (Vice Președinte)

D-l Robert C. Canton, USA

D-na Maria E. de Gongora, Guatemala

Ep. Joe Grech, Australia

D-l Dariusz Jeziorny, Polonia

D-l Jean Pliya, Benin

Fr. James Shin Sang Hyun, Coreea

D-l Peter Thompson, Canada

Fr. Renato Tissot, Italia

Fr. Emmanuel Tusiime, Uganda

D-l Marcos Volcan, Brazilia

Dl. Walter Zimmermann, Chile

Director Birou ICCRS

Dl. Oreste Pesare, Italia

Consultanți ICCRS:

D-l Allan Panozza, Australia

Administrație și evenimente: Claude Lopez, Australia

Marcos Volcan

Membru al Consiliului ICCRS

Marcos Volcan s-a născut în 14 ianuarie 1969, în orașul Pelotas din sudul Braziliei.

El este primul dintre cei cinci copii ai lui Helder și ai Mariei Volcan; ei s-au întâlnit cu Reînnoirea Carismatică Catolică în 1981 fiind într-un grup de rugăciune. De atunci începând întreaga familie s-a angajat în slujirea Bisericii, mai exact în slujirea Reînnoirii.

Din 1990 Marcos s-a angajat în multe activități pentru tineri, organizate în dieceza lui. El a absolvit facultatea de Agronomie obținând calificarea de inginer agronom și a făcut Masterul în Științe și a devenit profesor la Universitatea Catolică din Pelotas.

El este căsătorit cu Sandra Volcan și are trei copii.

Marcos a fost ales să fie coordonator al Reînnoirii pentru zona Rio Grande do Sul începând cu 1998, și ca urmare a devenit membru în Consiliul Catolic Carismatic al Reînnoirii din Brazilia, unde a fost cooptat în Comisia de Formare.

A absolvit și facultatea de Teologie, cu specializarea în Teologie Sistematică, dezvoltând teze privind RCC, cu titlul: Reînnoirea Carismatică Catolică: o privire teologică și pastorală.

În 2005 el a fost ales Președinte al Consiliului Național al Braziliei. În 2008 el a fost ales ca reprezentat al ICCRS-ului pentru vorbitorii de limbă portugheză din America Latină.

Fie ca Domnul să continue să-l însoțească pe el și familia lui în slujirea Bisericii sale.

Buletin ICCRS

- Din ianuarie 2005 Buletinul a fost distribuit tuturor celor care s-au abonat sau care se pot conecta la internet, prin e-mail. Prețul sugerat este de 20 Euro sau echivalentul pentru un an;
- Buletinul va fi trimis prin poștă numai celor care vor solicita acest serviciu în mod explicit, pe formularul de abonare, și care pot plăti suma de 30 Euro pe an (incluzând cheltuielile poștale);
- Abonarea în mod gratuit se va face numai pentru aceia la care Buletinul poate ajunge numai prin e-mail sau numai pentru țările sărace care solicită acest lucru în mod expres în formularul de abonare. Astfel de cereri trebuie reînnoite în fiecare an;

ICCRS își rezervă dreptul de a șterge de pe lista abonaților orice persoană care nu și-a reînnoit abonamentul pentru anul în curs;

Așa că vă invităm să vă reînnoiți abonamentul CHIAR ACUM trimițându-ne formularul sau confirmând adresa de e-mail la care doriți să vi se trimită Buletinul. Vă rugăm nu uitați să ne informați dacă vi se schimbă adresa de e-mail. Aceasta vă va asigura că veți primi în continuare Buletinul, fără nici o întrerupere. Deasemenea vă rugăm nu uitați să ne trimiteți și contribuția financiară, cât mai repede cu putință. Sprijinul vostru financiar este esențial pentru a ne permite să continuăm să edităm și să distribuim Buletinul.

Vă rugăm nu uitați să însoțiți slujirea noastră cu rugăciunile voastre. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare în parte cu Duhul său Sfânt.

INSTRUMENTE PUTERNICE PENTRU EVANGHELIZARE

[Evanghelizarea prin puterea Duhului Sfânt](#)

“Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1Cor 2, 4-5).

Mijlocirea Mariei: Mama lui Dumnezeu și mama trupului mistic al lui Cristos

“Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este Sfânt” (L 1, 48-49)

Carismele: Ingredientele pentru o evanghelizare puternică și eficientă (1Cor 12,8-10, Rom 12 și 1Pt 4).

“Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1Pt 4,10).

Rugăciunea: Este cheia care deschide ușile pentru puterea lui Dumnezeu

“Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide.” (Mt 7,7-8)

FORMAREA LIDERILOR

Supliment al Buletinului ICCRS

Vol. XIV, Numărul 3/ mai-iunie 2008

Instrumente puternice pentru evanghelizare

de Bob Canton

„Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu Sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mt 28,18-20).

Discipolii au plecat precum le-a poruncit Isus și au proclamat Vestea cea bună, cu semne și minuni, iar lumea n-a mai fost niciodată aceeași.

În virtutea Botezului nostru și ca membri ai Trupului mistic al lui Cristos, suntem chemați de Domnul la vestirea Evangheliei către fiecare persoană din jurul nostru. Conciliul Vatican II, în Decretul „Apostolatul laicilor”, nr. 2, afirmă: „Astfel, apostolatul Bisericii și al fiecărui membru al său se orientează în primul rând spre vestirea către lume a mesajului lui Cristos, prin cuvânt și faptă, comunicându-i harul lui Cristos”.

De ce trebuie să evanghelizăm?

Conferința Națională a Episcopilor Catolici (NCCB) din Statele Unite enumeră următoarele răspunsuri la această întrebare, după cum este scris în broșura „Duceți-vă și faceți ucenici”:

1. Trebuie să evanghelizăm, pentru că Domnul Isus ne-a poruncit să facem astfel.
2. Trebuie să evanghelizăm, pentru că persoanele trebuie aduse la mântuirea pe care Isus Domnul o oferă în și prin Biserică.

3. Isus ne-a poruncit să evanghelizăm, pentru a aduce lumină și a ridica oamenii din eroare.
4. Domnul ne-a dat un mesaj care este unic. Cunoașterea lui Cristos Isus și apartenența la Biserica sa diferă de credința în orice altceva și apartenența la oricare altă comunitate.
5. Trebuie să evanghelizăm, pentru a arăta iubirea noastră pentru fiecare persoană, în orice situație ar fi, orice limbă ar vorbi, orice condiție fizică, mintală ori socială ar avea. Deoarece noi am experimentat iubirea lui Cristos, dorim s-o împărtășim.

Instrumente puternice pentru evanghelizare

Pentru a putea să împlinim această lucrare, Domnul ne-a dat instrumente de bază puternice, care sunt cu adevărat la îndemâna noastră. Lista ce urmează nu este nici într-un caz exhaustivă, ci cred că sunt elementele necesare pentru lucrarea de evanghelizare. Acestea sunt:

1. Prezența Duhului Sfânt
2. Mijlocirea Mariei, Maica lui Dumnezeu și Mama Trupului mistic al lui Cristos
3. Folosirea darurilor carismatice ale Duhului Sfânt
4. Rugăciunea

1. Prezența Duhului Sfânt

Înainte de a se fi înălțat la cer, Isus le-a spus discipolilor săi: „Ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (*Fap* 1,8). La Rusalii, când discipolii au primit efuziunea Duhului Sfânt, aceștia au primit putere, aceeași putere care l-a înviat pe Isus din morți. Ca urmare, ei au fost transformați în evanghelizatori neînfricați și puternici. Botezul în Duhul Sfânt i-a făcut capabili de a umbla pe tărâm spiritual, conduși de Duhul Sfânt, controlați de Duhul Sfânt, umpluți de Duh și îndrumați de el. Astfel, au fost capabili să facă lucrările lui Isus, cum ar fi: învierea din morți, vindecarea orbului, a ologului, a surdului, eliberarea celor oprimați de diavol. În *In* 14,12 Isus spune: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”

În enciclica sa *Evangelii Nuntiandi*, Papa Paul al VI-lea spune că „evanghelizarea nu va fi niciodată posibilă fără acțiunea Duhului Sfânt”. El afirmă mai departe: „Duhul Sfânt e cel care, astăzi ca la începuturile Bisericii, lucrează în fiecare evanghelizator ce îi permite Duhului să îl posedez și să-l conducă. Duhul Sfânt îi pune pe buze cuvintele pe care nu le-ar găsi de unul singur și, în același timp, Duhul Sfânt predispune sufletul ascultătorului la a fi deschis și receptiv la Vestea cea bună și la Împărăția care îi este proclamată” (EN 75). Invocarea Duhului Sfânt, pentru a ne da putere de a deveni câștigători de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu, ar trebui să fie prioritatea oricărui creștin.

2. Mijlocirea Mariei, Maica lui Dumnezeu și Mama Trupului mistic al lui Cristos

Maria, mijlocitoarea tuturor harurilor, mireasa Duhului Sfânt, este o evanghelizatoare prin excelență. În CBC nr. 973, găsim următoarele cuvinte: „Pronunțând «fiat»-ul său la Bunavestire și dându-și consimțământul la Întrupare, Maria colabora deja cu întreaga lucrare pe care urma s-o împlinească Fiul. Ea este Mama Celui care este Mântuitorul și capul Trupului Mistic. «Da»-ul ei pentru Domnul, cât și credința și încrederea ei, au făcut din ea un evanghelizator model. Când mirii au rămas fără vin la nunta de la Cana, Maria a spus servitorilor «faceți tot ce vă va spune El» (*In* 2,3)”. Pentru a deveni puternici proclamatori ai Evangheliei, va trebui să ținem cont de îndrumarea ei de a fi ascultători față de Isus, făcând tot ce ne va spune El să facem. Este înțelept și să invocăm mijlocirea ei spre a putea îndeplini sarcinile pe care Domnul ni le-a trasat pentru noi. Până la urmă ea este „Mama” noastră și este „plină de har”. CBC 968 stipulează: „Rolul ei privind relația cu Biserica și cu toată omenirea merge mult mai departe. Într-un mod sfânt și unic, ea a contribuit prin ascultare, credință,

speranță și iubire arzătoare la lucrarea Mântuitorului de restaurare a vieții supranaturale în suflete. Pentru aceasta, ea este Mama noastră în ordinea harului”.

3. Darurile carismatice ale Duhului Sfânt

Sf. Paul descrie următoarele daruri carismatice în *1Cor* 12,8-10: cuvântul de înțelepciune; cuvântul de cunoaștere; credința; darul tămăduirilor; minunile; profeția; deosebirea duhurilor; felurite limbi; tălmăcirea limbilor. Aceste daruri sunt ingredientele unei lucrări puternice și eficiente de evanghelizare. CBC 798 spune: „Carismele sunt «haruri speciale», prin care Duhul Sfânt îl face pe credincios pregătit și disponibil spre a împlini diferite sarcini și slujiri pentru reînnoirea și zidirea Bisericii”. Carismele nu sunt doar niște „capacități naturale”, ci daruri oferite de Duhul Sfânt oricărei persoane, după cum voiește El. Mai sunt și alte carisme enumerate în *Ef* 4; *Rom* 12 și *1Pt* 4. Desigur, carismele sau darurile spirituale arată transcendența lui Dumnezeu. Nu demult, în *Cruciadele vindecării* din Thailanda și Malaiezia, pe care am avut privilegiul să le conduc, manifestările darurilor Duhului Sfânt, precum cuvântul de cunoaștere, profeția, vindecarea, minunile, limbile și cuvântul de înțelepciune au fost foarte vizibile. Unii oameni au început să meargă lăsându-și scaunele cu rotile, surzii au început să audă, tumorile și excrescențele abdominale au dispărut, unii orbi și-au recăpătat vederea și au mai avut loc alte vindecări, precum cele emoționale, spirituale și de relații. După aceea, unii necreștini au venit la noi, cerând să fie botezați ca romano-catolici, pentru că au văzut puterea și prezența lui Isus în mijlocul lor. Au ajuns la credința că Isus este cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om, care a murit pentru păcatele noastre, a înviat din morți și acum șade de-a dreapta lui Dumnezeu și au ajuns la credința că Isus este vindecătorul și mai vindecă și acum.

Isus a spus în *In* 14,11: „Credeți-mă că eu sunt în Tatăl și Tatăl este în mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.”

Aceste daruri spirituale nu sunt aplicabile numai în timpul slujirilor de la *Cruciadele de vindecare* sau de la întâlnirile de rugăciune, ci pot fi folosite și la cumpărături, la serviciu, acasă sau oriunde există interacțiuni între oameni. Documentul Conciliului Vatican II despre Apostolatul laicilor, nr. 3, spune: „De la primirea acestor carisme, chiar și a celor mai comune, izvorăște în fiecare credincios dreptul și datoria de a le exercita în Biserică și în lume, pentru binele oamenilor și dezvoltarea Bisericii: exercitând libertatea Duhului Sfânt, care «suflă unde vrea»”.

5. Rugăciunea

Ce este rugăciunea? Rugăciunea este înălțarea minții și inimii omului către Dumnezeu sau cererea lucrurilor bune de la Dumnezeu, conform CBC. Rugăciunea este cheia care deschide ușa puterii lui Dumnezeu. În *Mt* 7,8-11 Isus spune: „Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește și celui ce bate, i se deschide.” „Cheamă-mă în ziua necazului, și eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi” (*Ps* 50,15).

Una dintre armele cele mai puternice pentru evanghelizare este rugăciunea. Rugăciunea poate doborî puterea celui Rău și este vehicul pentru o viață creștină victorioasă. „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc” (*Is* 40,31).

Rugăciunile nu trebuie să fie îndreptate spre Domnul numai pentru nevoile personale, ci și pentru cei care nu-l cunosc pe Domnul. Sf. Paul în *Ef* 6,18 scrie: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții.” Nu voi uita niciodată experiența pe care am avut-o într-o zi când am avut un interviu *live* pe un post de televiziune creștin în zona Golfului San Francisco. Am fost intervievat despre slujirea de vindecare și eliberare, iar reporterul mi-a cerut să mă rog pentru viața telespectatorilor. Fără să ezit, m-am rugat în limbi și am invocat prezența Duhului Sfânt. Apoi am început să primesc cuvinte de cunoștință despre vindecări și profeții pentru anumite persoane care urmăreau programul. Am profitat de ocazie spre a mă

ruga pentru botezul în Duhul Sfânt. La închiderea programului, mulți telespectatori au sunat la postul de televiziune pentru a mărturisi vindecările pe care le-au experimentat și pentru a confirma profețiile primite.

Alte instrumente puternice pentru evanghelizare

Acestea includ Sacramentele Bisericii, trăirea cuvântului lui Dumnezeu sau trăirea Evangheliei, mărturia personală și unitatea creștină. Ca niște catolici botezați ce suntem, noi avem toate aceste instrumente pentru evanghelizare la dispoziția noastră. Dumnezeu Tatăl ne-a binecuvântat deja în Isus cu toată binecuvântarea spirituală în ceruri, conform Scripturilor. De aceea, să începem să recoltăm suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu chiar acum!

Mărturii de pe continente **EUROPA**

de Darius Jeziorny

Alina Ciechanowska (Asociația “Pro Misja”, Torun) este membră a unui grup de rugăciune polonez implicat într-o misiune care este dedicată evanghelizării în Mongolia. Ea a scris acest articol în colaborare cu Dariusz Jeziorny.

Comunitatea noastră s-a născut în 1987 în Parohia Sf. Maximilian Kolbe din Troun (Polonia). Grupul de tineri a fost îndreptat către o relație personală cu Isus și curând după aceasta, toți am fost umpluți de Duhul Sfânt. Văzând cum Dumnezeu a schimbat viețile noastre, cu toții am dorit să împărtășim experiența noastră cu alții. După câțiva ani am crescut la 200 de membrii implicați în mod serios.

Un curaj nou a fost pus în inimile noastre prin numeroasele întâlniri cu misionari. Am studiat diferite popoare, axându-ne pe acelea la care nu a ajuns Evanghelia. Noi știam că nu puteam să stăm pur și simplu fără a face nimic în această problemă. Ne-am rugat cu și mai multă evlavie pentru acei oameni și pentru misionari. Mulți dintre noi au luat decizii importante având în mine provocarea misiunii. Acesta a fost și cazul lui Damian care a organizat o expediție științifică cu universitatea lui, în Mongolia, ceea ce a dat ocazia de a face prima expediție de recunoaștere a acestei țări îndepărtate. Până la sfârșitul secolului 20 Mongolia nu văzuse nici un misionar creștin. Trei tineri s-au alăturat expediției lui Damian și Bolorma, o tânără din Mongolia pe care noi am întâlnit-o în timpul evanghelizării pe stradă în orașul Tourn, a ajutat echipa noastră în Ulanbator.

Prima vizită în Mongolia în 2001 a generat noi contacte și a stârnit și mai mult entuziasmul nostru pentru misiuni. Cineva din echipa noastră, Malgosia, a decis să-și continue studiile în fizică la universitatea de la Ulanbator. Acest lucru i-a dat ocazia să trăiască în Mongolia și să învețe limba. Jumătate de an mai târziu Malgosia a fost mandatată de grup să evanghelizeze în Mongolia. Deasemenea și Rafal și-a lăsat slujba de restaurator și s-a alăturat Malgosiei. A fost un timp de pionierat și noi am realizat cât de important era să ne rugăm pentru siguranța lor. Scurt timp după ce au ajuns, ei au găsit Centrul Misiunii Catolice și au început să colaboreze cu Misionarele Carității, concomitent continuând să învețe limba.

Jumătate de an mai târziu ei s-au întors în Polonia, doar pentru a se căsători și pentru a-și lua mai multe lucruri cu ei, înainte de a se întoarce în Mongolia. Între timp noi am trimis o altă echipă în Ulanbator pentru câteva săptămâni, ceea ce le-a ajutat pe Misionarele Carității în munca lor cu copiii și

prizonierii din Mongolia. S-a întâmplat într-un moment crucial când a fost deschisă prima parohie mongolă din județul Khan Ull. Participarea echipei noastre la acea celebrare a devenit un semn profetic deoarece la scurt timp parohia a devenit căminul și locul de muncă al lui Rafal și al Malgosiei.

Ajungând în Ulanbator la scurt timp după nunta lor, ei au riscat totul pe o carte. Să continue să studieze și să învețe limba mongolă nu erau scopul lor principal. Noi am crezut că înainte să le expire viza, Dumnezeu le va oferi o ocazie de a rămâne în Mongolia. Și Dumnezeu deja le oferise ceea ce oamenii nu puteau să vadă. La scurt timp după sosirea lor în Ulanbator ei au primit un telefon. Misionarul corean Pr. Kim Stefano a sugerat că Malgosia și Rafal ar putea să lucreze cu el în Khan Ull. Amândoi au fost încântați peste măsură. Pe lângă o mică capelă, Pr. Kim avea și o casă nelocuită care a devenit casa viitorilor căsătoriți. Două săptămâni înainte de aceste evenimente, niște membrii din familia lor și niște prieteni se întrebau cum poate începe cineva o viață de familie cu atâtea necunoscute. Rugăciunea, stabilirea de contacte și adaptarea la cultura țării erau cele mai importante puncte în acea etapă. Comunitatea noastră i-a sprijinit cu rugăciuni și furnizându-le bani. Cu cât timpul trecea, cu atât mai mult de lucru aveau.

Viața în Ulanbator nu este ușoară pentru un european. Iarna durează mai multe luni și temperatura poate atinge -40°C. Poți înfrunta probleme legate de temperaturi, de infecții, de tuberculoză larg răspândită și de îngrijirea medicală limitată precum și dificultățile de a încheia tot felul de formalități. Sărăcia oamenilor incluzând viața în iurte, copiii străzii, alcoolismul, familiile destrămate, stilul de viață din stepă și ritualurile șamanice nu fac viața la oraș ușoară. Iarna smogul (ceață cu fum) face viața mai dificilă. Smogul este și cauza numeroaselor boli de plămâni și de laringe, precum și ischemie cerebrală. În multe cazuri medicina este neputincioasă și rămân doar rugăciunile.

În prezent Malgosia și Rafal lucrează ca misionari laici în Mongolia. În 2006 Comisia Poloneză a Misiunilor Episcopale a început să le plătească asigurarea ceea ce este un semn concret de recunoaștere a lor. Episcopul Venceslao Padilla din Ulanbator l-a invitat pe Ralf să fie membru în Consiliul Pastoral. Malgosia și Rafal au condus întâlniri de evanghelizare și un grup biblic și unul de rugăciune pentru tineri, au lucrat cu adulții botezați, au tradus materialele pentru formare și au coordonat munca din parohie atunci când Pr. Kim era plecat. În acest an episcopul i-a însărcinat pe Rafal și pe Malgosia să se ocupe de filialele parohiei din județul Niseh. Acesta este un nou prilej de a predica Evanghelia printre necredincioși. Încă de la început copiii mongoli au pus stăpânire pe inimile misionarilor. Mulți dintre ei trăiesc în sărăcie extremă, unii sunt orfani sau abandonați de părinți, dar toți tânjesc să fie iubiți. Pr. Kim a creat o casă pentru mai mulți băieți și încearcă să-i crească pentru Isus. Malgosia și Rafal care au propriul lor băiețel în vârstă de cinci ani, Zbyszek, împart aceste sarcini cu părintele. Recent au adoptat trei copii mongoli ai căror părinți au murit. Băieții necesită îngrijire specială deoarece au tuberculoză și cei mai tineri suferă de rahitism avansat.

Participarea Malgosiei și a lui Rafal la viața de fiecare zi a mongolilor, adaptarea la cultura mongolă și blondul Zbyszek, care vorbește fluent limba mongolă - toate acestea îi încurajează pe mongoli să afle despre Isus.

Întrebări către ICCRS

- vă rugăm să ne trimiteți întrebările dvs. la newsletter@iccrs.org sau la fax 0039-06-69887530

1. Mi s-a spus că este necesar ca darul limbilor să fie primit primul, pentru a putea fi folosite apoi celelalte daruri. Este adevărat?

Aceasta este poziția Penticostală clasică, însă Biserica Catolică nu ține la acest mod de gândire și nu există fundament pentru ea în Sfânta Scriptură. Carismele sunt multe și variate, există nu numai cele obișnuite, ci și cele extraordinare. Cele nouă carisme extraordinare ce sunt enumerate în *1Cor* 12,7-11 nu prezintă nici o preferință pentru darul limbilor, de vreme ce este ultimul pe listă.

Totuși, în practică este evident că, după Botezul în Duh, limbile sunt adesea primele carisme extraordinare manifestate. Unii spun despre ele că ar fi ușa sau accesul pentru folosirea celorlalte daruri. Cu siguranță că limbile construiesc credința persoanei care o folosește, a se citi *1Cor* 14,4, și pot să facă persoana mai binevoitoare și mai deschisă la a păși înainte în credință spre utilizarea celorlalte daruri, precum profeția, cuvântul de cunoaștere etc.

Însă nu trebuie să limităm Duhul Sfânt, care suflă unde vrea și ne surprinde în dorința lui de a ne folosi pentru slava lui Dumnezeu Tatăl și spre zidirea Trupului, care este Biserica.

Așa încât, precum spune Sf. Paul în *1Cor* 14,1: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți”...

2. Cum discern dacă o profeție pe care o simt că mi se dă este cu siguranță de la Domnul și nu de la mine?

Aceasta este o problemă curentă în strădania noastră de a răspunde șoaptelor Duhului Sfânt, în special în privința cuvintelor. Este mai ușor să ne rugăm în limbi sau să ne rugăm pentru vindecare atunci când ni se cere, decât să proclamăm în credință o profeție.

Să ne amintim că profeția noastră este imperfectă – *1Cor* 13,9. Există invariabil o implicare personală în ea, dar avem nevoie să înaintăm pe acest drum în credință, cu încredere și să-i permitem Domnului să ne purifice acest dar.

Deci, ce criterii ar trebui să urmărim? Mai întâi nu avem nevoie să așteptăm până când alții ne discern cuvântul profetic. Putem începe noi înșine să analizăm cuvântul. Dacă este ceva contrar Sfintei Scripturi: dacă cuvântul pe care credem că l-am primit se opune Scripturii, atunci nu este de la Domnul. Cu ani în urmă l-am întrebat pe un frate în Cristos, care slujea mult prin darul profeției, cum aș putea să cresc în folosirea acestui dar. El mi-a dat un sfat sănătos: roagă-te cu insistență și cufundă-te în cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva face asta, intră în gândirea lui Cristos, se unește cu el, iar Duhului Sfânt îi este astfel mai ușor să formeze cuvântul său în tine.

În al doilea rând, trebuie să vezi dacă ceea ce urmează să spui este în acord cu Magisteriul Bisericii Catolice. Pentru că profeția de la Domnul nu poate fi în nici un fel contrar învățăturilor Bisericii Catolice. Acest lucru se aplică și carismei cuvântului de înțelepciune, precum și cuvântului de cunoaștere. A transmite cuiva un cuvânt ca și cum ar fi din partea Domnului, însă acesta e contrar învățaturii bisericii privind Credința și Morala, este foarte periculos pentru sufletul persoanei care primește cuvântul, în special dacă aceasta nu cunoaște învățătura Bisericii.

De aceea, avem cu toții datoria de a deveni cunoscători ai elementelor de bază ale credinței noastre și ale învățaturii Bisericii Catolice, fondate de Cristos.

Apoi: cuvântul profetic îl inspiră sau îl provoacă pe credincios? Poate fi doar un gând frumos sau o rugăciune, dar atunci trebuie să i-o dai ca pe un gând personal și nu ca pe un cuvânt de la Domnul: „Domnul spune”. Poate că nu este încă momentul potrivit să-l proclami; permite cuvântului să se formeze în tine și nu te grăbi să îl spui imediat. Să nu te descurajezi dacă dai un cuvânt scris și nu este proclamat. Adesea cuvântul poate foarte bine să confirme un sens pe care Domnul vrea să-l spună tuturor.

În toate acestea să nu fii descurajat, ci caută acest dar precum Sf. Paul ne-o cere tuturor. Dacă ai încredere că ai primit chiar trei cuvinte, spune-le cu hotărâre și roagă-l pe Duhul Sfânt să dezvolte și să purifice în tine acest dar, pentru ca Domnul să vorbească poporului său după cum dorește.

3. Un prieten care a fost activ cândva în RCC acum îmi spune că a evoluat și a depășit Reînnoirea Carismatică, acum fiind contemplativ. Eu n-am știut ce să-i răspund; este adevărat? Contemplația este mai bună decât Reînnoirea Carismatică?

Aici nu se pune problema dacă o formă de rugăciune este mai avansată decât cealaltă, sau care dintre ele ar fi mai bună. Carismele sunt inseparabile de viața în Cristos și sunt instrumente pe care Duhul Sfânt ni le-a dat pentru a zidi trupul. Cineva nu-l poate depăși pe Duhul Sfânt. Prietenul tău poate să se simtă atras de rugăciunea contemplativă, dar aceasta nu exclude în nici un fel activitatea Duhului Sfânt.

Pericolul este ca cineva să se lase atras în capcana elitismului, simțindu-se superior celorlalți, așa cum a făcut fariseul din parabola cu fariseul și păcătosul...

Vine timpul pentru fiecare dintre noi când intrăm profund într-o rugăciune contemplativă; dar vine și timpul rugăciunii vocale și al folosirii darurilor pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru trupul său. Am auzit despre limbi că ar fi comparate cu o contemplație vocală, pentru că atunci când ne rugăm în Duh o facem fără gândirea conștientă, așadar această rugăciune are natură contemplativă.